

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 520/2014
12.06.2014. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Драгише Ђорђевића, председника већа, Зорана Таталовића, Радмиле Драгичевић-Дичић, Маје Ковачевић Томић и Соње Павловић, чланова већа, са саветником Татјаном Миленковић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног М.П. 1 и окривљеног М.П. 2, због кривичног дела лаке телесне повреде у саизвршилаштву из члана 122. став 1. у вези члана 33. КЗ и др, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног М.П. 1 и окривљеног М.П. 2, адвоката Д.М., поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Крушевцу К број 955/11 од 01.07.2013. године и Апелационог суда у Крагујевцу Кж1 бр. 5047/13 од 07.11.2013. године, у седници већа одржаној дана 12.06.2014. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољен захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног М.П. 1 и окривљеног М.П. 2, поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Крушевцу К број 955/11 од 01.07.2013. године и Апелационог суда у Крагујевцу Кж1 бр. 5047/13 од 07.11.2013. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Крушевцу К број 955/11 од 01.07.2013. године окривљени М.П. 1 и окривљени М.П. 2, оглашени су кривим због извршења кривичног дела лаке телесне повреде у саизвршилаштву из члана 122. став 1. у вези члана 33. КЗ, а окривљени М.П. 1 и због кривичног дела увреде из члана 170. став 1. КЗ, па је окривљеном М.П. 1, због извршеног кривичног дела лаке телесне повреде из члана 122. став 1. у вези члана 33. КЗ утврђена новчана казна у износу од 40.000,00 динара и за извршење кривичног дела увреде из члана 170. став 1. КЗ новчана казна у износу од 40.000,00 динара и осуђен је на новчану казну у износу од 80.000,00 динара, коју је обавезан да плати у року од три месеца по правноснажности пресуде и одређено да уколико окривљени не буде платио новчану казну у напред наведеном року иста ће бити замењена казном затвора тако што ће се за сваких започетих 1.000,00 динара одредити један дан затвора, док је окривљеном М.П. 2 због кривичног дела лаке телесне повреде из члана 122. став 1. у вези члана 33. КЗ изречена условна осуда тако што му је утврђена казна затвора у трајању од три месеца и истовремено одређено да се иста неће извршити уколико окривљени у року од једне године по правноснажности пресуде не изврши ново кривично дело.

Наведеном пресудом оштећени З.Ж. је за остваривање имовинско-правног захтева упућен на парницу, а окривљени М.П. 1 и окривљени М.П. 2 обавезани су да суду на име дела трошкова кривичног поступка – паушала плате износ од по 5.000,00 динара, а приватном тужиоцу на име трошкова кривичног поступка солидарно износ од 181.000,00 динара у року од 15 дана по правноснажности пресуде под претњом принудног извршења.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Кж1 бр. 5047/13 од 07.11.2013. године делимичним усвајањем жалбе браниоца окривљених М.П. 1 и М.П. 2 преиначена је пресуда Основног суда у Крушевцу К број 955/11 од 01.07.2013. године у погледу одлуке о казни у односу на окривљеног М.П. 1 тако што је Апелациони суд у Крагујевцу окривљеном М.П. 1 најпре за кривично дело увреде из члана 170. став 1. КЗ за које је оглашен кривим изреком првостепене пресуде утврдио појединачну новчану казну у износу од 20.000,00 динара, а за кривично дело лаке телесне повреде у саизвршилаштву из члана 122. став 1. КЗ у вези члана 33. КЗ за које је оглашен кривим изреком првостепене пресуде утврдио појединачну новчану казну у износу од 30.000,00 динара и окривљеног осудио на новчану казну у износу од 50.000,00 динара, коју је окривљени дужан да плати у року од три месеца, с тим што је одређено да уколико окривљени новчану казну не плати у остављеном року суд ће исту заменити казном затвора, тако што ће за сваких започетих 1.000,00 динара новчане казне одредити један казне затвора, док је у осталом делу жалба браниоца окривљених М.П. 1 и М.П. 2 одбијена као неоснована и првостепена пресуда у непреиначеном делу потврђена.

Захтев за заштиту законитости против наведених правноснажних пресуда поднео је бранилац окривљених М.П. 1 и М.П. 2, адвокат Д.М., због повреде закона услед погрешне примене закона на утврђено чињенично стање у складу са чланом 485. став 1. тачка 1. ЗКП, у вези са чланом 485. став 2. ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд побијане пресуде укине у целини или делимично и предмет врати на суђење првостепеном или апелационом суду или да побијане одлуке преиначи у целини или делимично.

Врховни касациони суд је на основу члана 486. и члана 487. ЗКП одржао седницу већа на којој је размотрио списе предмета па је нашао:

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног М.П. 1 и М.П. 2 је недозвољен.

Одредбом члана 485. ЗКП прописани су разлози за подношење захтева за заштиту законитости од стране лица овлашћених за подношења захтева (члан 483. став 1. ЗКП), па је између осталих, у члану 485. став 1. тачка 1. ЗКП као разлог предвиђена повреда закона.

Чланом 485. став 4. истог Законика прописано је да окривљени може поднети захтев за заштиту законитости због таксативно набројаних повреда тог законика, учињених у првостепеном поступку и поступку пред апелационим судом.

Право окривљеног за подношење захтева због повреде закона је по ставу Врховног касационог суда сходно наведеној законској одредби, ограничено на повреде које су таксативно наведене у ставу 4. члана 485. ЗКП. Према томе, окривљени може поднети захтев за заштиту законитости због повреда тог законика: члан 74, члан 438. став 1. тачка 1.) и 4.) и тачка 7.) до 10.) и став 2. тачка 1.), члан 439. тачка 1.) до 3.) и члан 441. ст. 3. и 4. учињених у првостепеном поступку и поступку пред апелационим судом.

У захтеву за заштиту законитости браниоца окривљених М.П. 1 и М.П. 2, који је поднет у складу са одредбом члана 483. став 3. ЗКП, као основ подношења захтева наведена је повреда закона из члана 485. став 1. тачка 1. у вези са чланом 485. став 2. ЗКП, која је учињена у првостепеном и другостепеном поступку, а из образложења произилази да се захтевом оспоравају чињенична утврђења у правноснажним одлукама.

Наведено међутим, по ставу Врховног касационог суда не представља законски разлог у оквиру повреда набројаних у члану 485. став 4. ЗКП због кога би окривљени, као овлашћено лице, могао поднети захтев за заштиту законитости, па је захтев браниоца окривљених М.П. 1 и М.П. 2, оцењен као недозвољен.

Из наведених разлога на основу члана 487. став 1. тачка 2. у вези члана 485. став 4. ЗКП, Врховни касациони суд је одбацио као недозвољен захтев за заштиту законитости браниоца окривљених М.П. 1 и М.П. 2.

**Записничар-саветник,
Татјана Миленковић, с.р.**

**Председник већа-судија,
Драгиша Ђорђевић, с.р.**